

י. עדויות

י.1. פתח דבר

י.2. עדויות של נשים קורבנות הסחר בבני-אדם

י.2.1. עדות של אשה קורבן סחר בעת סיור הוועדה בבית המעצר באבו-כביר,

ב-16.06.02

י.2.2. עדות של אשה קורבן סחר בישיבת הוועדה ב-26.12.01

י.3. עדויות של בעלי בתי-בושת

י.3.1. עדותו של בעל בית-בושת בישיבת הוועדה ב-29.07.03

י.3.2. עדותם של בעלי בתי-בושת בישיבת הוועדה ב-18.06.03

י.3.3. עדותם של העוסקים בסחר בבני-אדם בעת סיור הוועדה בבית המעצר

באבו-כביר, ב-16.6.02

י.4. עדויות של בעלי משרדי תיווך ובני-זוגן של כלות אוקראיניות מישיבה

משותפת של ועדת החקירה הפרלמנטרית והוועדה לקידום מעמד האשה,

ב-28.1.02

י.1. פתח דבר

ועדת החקירה הפרלמנטרית יזמה סיורים למתקני הכליאה ולבתי-הבושת שבהם מוחזקות נשים. לאחר התחבטות ארוכה החליטה יו"ר הוועדה, חברת הכנסת זהבה גלאון, להזמין לדיונים בוועדה בכנסת גם נשים קורבנות סחר וגם בעלי בתי-בושת לשעבר, על מנת להתוודע ממקור ראשון ובאופן בלתי אמצעי למורכבות התופעה ולהיבטים השונים שלה.

"כל הזמן אנחנו מדברים על נתונים - שיש כ-3,000 נשים נסחרות - ותמיד אנחנו מדברים על נתונים סטטיסטיים, ודווקא הנתונים הסטטיסטיים בסופו של דבר לא מדברים לציבור. אנחנו חשבנו שיהיה זה נכון להתוודע לנשים עצמן, ולא להתייחס אליהן רק כאל נתונים מספריים, להביא את סיפוריהן האנושיים ממקור ראשון לידיעת הציבור וקובעי המדיניות בישראל, על מנת שידעו מה מתרחש כאן מתחת לאפיו.¹"

---

¹ דבריה של יו"ר הוועדה לסחר בבני-אדם בישיבה מ-29.07.03.

י.2. עדויות של נשים קורבנות הסחר בבני-אדם

י.2.1. עדות של אשה קורבן סחר בעת סיור הוועדה בבית-המעצר באבו-

כביר, ב-16.06.2002

היו"ר זהבה גלאון:

"איך הגעת לישראל?"

עצורה ב' (מתרגמת את דברי העצורה המעידה – להלן: עצורה ב'):

"היא הגיעה לארץ וגירשו אותה, כי אמרו לה שהיא צעירה מדי ולא יכול להיות שהיא באה כתיירת. היא בת 22. בפעם השנייה היא הגיעה במעבורת מקפריסין דרך חיפה. היתה לה חברה שהיתה גם בישראל. היא סיפרה לה שאין כמו ישראל, שמצוין פה: תבואי, תראי, אם את רוצה, אפשר גם להרוויח שם. אם תרצי לעבוד, תעבדי. אם לא תרצי, לא תעבדי. תבואי ותראי מה שאת רוצה, יש הרבה מכוני ליווי. היא בפירוש אמרה לה במה היא באה לעבוד. אפשר למצוא במודעות בעיתונים. היא התחילה להתעניין אם יש מכון בקרבת מקום ומישהו כיוון אותה. היא צלצלה לבית-בועשת, באה למכון, שאלו אותה: את רוצה לעבוד? היא אמרה: כן, אני רוצה לעבוד. היא באה עצמאית. הסבירו לה את התנאים במקום."

היו"ר זהבה גלאון:

"כמה שעות עבודה ביום?"

עצורה ב':

"מ-10:00 בבוקר עד 12:00, 01:00 בלילה, הכול בהתאם למצבה, לאיך היא מרגישה. אם היא אומרת שלא טוב לה, לא צריך."

היו"ר זהבה גלאון:

"מה התשלום?"

עצורה ב':

"לחצי שעה 100 ש"ח. על כל קליינט היא קיבלה 100 ש"ח, והחלוקה היתה בינה לבין בעל המכון - 50 הוא, 50 היא."

היו"ר זהבה גלאון:

"הדרכון שבאת אתו הוא דרכון שלך או דרכון מזויף?"

עצורה ב':

"היא הגיעה לארץ עם דרכון אמיתי שלה, הוא הלך לאיבוד ואז היא קנתה דרכון מזויף."

היו"ר זהבה גלאון:

"איפה המשטרה עצרה אותך, ברחוב או במכון?"

עצורה ב':

"ברחוב."

היו"ר זהבה גלאון:

"איפה גרת?"

עצורה ב':

"היא גרה במכון שבו היא עבדה. המכון הוא דירה, היא עבדה וגרה באותו מקום. היה לה חדר משלה. בימי מחזור היא לא עבדה."

היו"ר זהבה גלאון:

"על מה את עצורה?"

עצורה ב':

"ראשית, על דרכון מזויף. אשרת השהייה נגמרה ואין לה הדרכון שלה."

היו"ר זהבה גלאון:

"כמה זמן את בבית-המעצר?"

עצורה ב':

"ארבעה שבועות."

ח"כ רחמים מלול:

(למתורגמן) "תשאל אותה: אם יגרשו אותה, היא תעשה מאמץ לחזור? את

האמת."

עצורה ב':

"אפילו אם היא תרצה, היא לא יכולה כי היא כבר רשומה במחשב."

ח"כ רחמים מלול:

"טוב פה בארץ?"

עצורה ב':

"יותר טוב מבמולדובה. שם הייתי שנה וחצי אחות ב-50 דולר לחודש. זה כסף?"

י.2.2. עדות של אשה קורבן סחר בישיבת הוועדה ב-26.12.2001

היו"ר זהבה גלאון:

"לנה, אני מאוד מודה לך על כך שבאת לישיבה. אני יודעת שזה לא קל לשבת בפורום כזה של אנשים זרים ולתת עדות, בעיקר בסיטואציה הכול כך עדינה שבה את נמצאת, ולכן, בשם כל חברי הוועדה, אני מאוד מעריכה את בואך לכאן. לנה, אני אשמח אם תאמרי לנו מי את? מהיכן הגעת? מתי הגעת לארץ?"

לנה:

"אני לא אציין את שמה של העיר שממנה הגעתי, כיוון שזה יכול להיות מסוכן עבורי. מכל מקום, אני הגעתי לכאן ממולדובה, ב-12 במרס, במטרה לעבוד ולהרוויח כסף שיאפשר לי ולבני מגורים. אני אשה גרושה ולאחר הגירושים נשארתי לבד והיתה לי בעיה של מגורים. לא היתה לי אפשרות אחרת להרוויח שם כסף. היה לי מאוד קשה להסתדר שם. 12 שנה עבדתי במפעל מקסטיל וכאשר נשארתי ללא עבודה, נאלצתי לנסוע לחו"ל."

קראתי עיתון שבו התפרסמה מודעה שאמרה שבחורות מגיל 18 עד גיל 30 מוזמנות לעבודה בחו"ל בתנאים טובים, והחלטתי לנסוע. פניתי לאנשים שפרסמו את המודעה, והם אמרו לי שאני יכולה לנסוע לישראל לתקופה של שבוע חודשים. ידעתי שאני אגיע לארץ בצורה בלתי חוקית, אבל לא ידעתי עד כמה יהיה קשה לחצות את הגבול דרך המדבר באמצעות בדואים. יש שרשרת מאוד ארוכה של אנשים שמשתפים פעולה לצורך הבאת הבחורות לישראל.

כשהגענו לגבול נעצרנו ליד פרדס או מטע אפרסקים. הבדואים אירחו אותנו, הם הגישו לנו תה. אנחנו חיכינו שם כשעה, והבדואים שהיו במקום דרשו מאתנו בכוח לספק להם שירותי מין. הם לקחו כל פעם בחורה אחרת לצד והם ניסו לקחת ממנה שירותי מין בכוח עד לאונס. כעשאלנו אותם מדוע אנחנו ממתנים שעה, הם אמרו שאנחנו מחכים לחילופי משמרות החיילים בגבול, אבל נראה לי שזה היה בשביל להסיט את מחשבותינו ולמעשה המטרה היתה שירותי מין.

אחר כך סידרו אותנו בטור אחת אחרי השנייה. הראשון בטור היה בדואי והאחרון שסגר את הטור גם היה בדואי. עמדנו כ-15 דקות, ספרו אותנו כמו שסופרים צאן. רק אחר כך נודע לי מדוע ספרו אותנו. זה היה משום שעל מעבר של כל בחורה הם קיבלו 1,000 דולר. ככה הלכנו כחצי שעה, פעם ישבנו, פעם רצנו, פעם אמרו לנו לשכב, עד שהגענו לגדר תיל. אמרו לנו לשכב, הם חתכו את גדר התיל. אני הייתי השנייה בתור וכשהגענו עד לגדר אמרו לנו לרוץ אחורה. אנחנו מאוד נבהלנו והיתה פאניקה, אבל הם אמרו לנו שזה בגלל שמשמר הגבול זיהה אותנו. שכבנו ככה כ-20 דקות, זה היה בחודש מרס, והחול היה מאוד קר. אחר כך אמרו לנו שאנחנו יכולות לטפס מעל לגדר. בצד השני עבר ג'יפ ואמרו לנו להיכנס אליו. אבל, הג'יפ לא עצר. הוא המשיך לנסוע במהירות של כ-40-50 ק"מ לשעה ואנחנו היינו צריכים לקפוץ לתוך הג'יפ תוך כדי נסיעה. אנחנו הבנו שאנחנו כבר נמצאות בצד הישראלי. נהגי הג'יפ היו נערים בני חמש עשרה ממוצא ערבי. נסענו במהירות מאוד גבוהה בכביש לא סלול וללא פנסים, ולא ברור איך הם מצאו את הדרך. היה חם, כיסו אותנו בברונט ולא היה אוויר והיה הרבה מאוד אבק, כי נסענו בכביש לא סלול וחלק מהבחורות איבדו את ההכרה...

מעכשיו אני רוצה לספר רק מה שקרה לרכב שבו אני הייתי, כי אין לי מושג מה קרה לרכב הפרטי השני שבו היו שאר הבנות. בסך הכול עשר בחורות עברו את הגבול. קבוצה שלי היו ארבע בחורות. הגיע אדם שלקח אתו שתי בחורות, ואני ועוד בחורה אחת נשארנו בדירה. התרחצנו, הביאו לנו סנדוויצ'ים ושתייה, ואמרו לנו שאנחנו יכולות להסתדר ולנוח עד למחרת. למחרת, אף אחד לא העיר אותנו, קמנו לבד בסביבות השעה 13:00 בצהריים. אנחנו היינו בהלם ממעבר הגבול הקשה ומהתנאים שבהם נאלצנו לעבור את הגבול, וכמובן שלא היה לנו כוח לא לדבר ולא לאכול וכמעט שלא אכלנו דבר. נאמר לנו שאנחנו צריכות להתאפר משום שעכשיו צריכים להגיע אנשים במטרה לבדוק אותנו. סידרו את עצמנו עד כמה שיכולנו. הגענו לארץ כמעט ללא חפצים, משום שכל החפצים שלנו נשארו במצרים. הגיעו אנשים במטרה לבחון אותנו ואחר כך הם עזבו. אחריהם הגיעו אנשים אחרים שבחנו אותנו וגם הם נסעו. הבדיקה היתה ממש כמו בדיקה של בקר בשוק. בסופו של דבר, בחורים ממוצא קווקזי אספו אותי

ובחורה נוספת, והם כנראה נסעו לכיוון העיר תל-אביב, כך אני הבנתי מהדיבורים ביניהם.

הביאו אותנו למקום מסוים שלא ידעתי מהו. היום אני יודעת שמקום כזה נקרא מכון. היה שם סלון שבו ישבו נערות חצי ערומות. ישבנו שם, ואחר כך הגיעו עוד אנשים ששוב בחנו אותנו. אחר כך נלקחנו ברכב למפגש עם רכב נוסף. כל פעם היו מגיעים אנשים אחרים, או שהיינו נדרשות לצאת מהרכב או להיכנס לרכב השני. היו בוחנים אותנו, נוגעים לנו בחזה. הם שאלו אותי אם ילדתי פעם כן או לא. כלומר, מה שעניין אותם היה הגוף. לאחר מכן הוחזרנו לאותו מקום שבו היינו. הנערה הנוספת נלקחה במטרה להראות אותה בעוד מפגש, ואני נשארתי במכון במשך הלילה.

בבוקר כשהתעוררתי הייתי עם מינימום של חפצים ורציתי להתקלח. זה היה מכון שהיה לידו סטריפטז בר וג'קוזי. הדלת לא היתה נעולה ולכן נכנסתי להתקלח, תוך כדי זה שאני מתקלחת נכנס בחור שאמר לי שהגיעו אלי אנשים. אני הרגשתי מאוד לא נעים וביקשתי שהם ייתנו לי קצת זמן בשביל שאני אוכל להתלבש. הבחור אמר עוזה לא נורא שאני לא לבושה ועוזה לא משונה והוא הכניס את האנשים. נכנסו שני גברים ממוצא רוסי שאמרו לי לקום מהג'קוזי במלוא הגובה שלי. אני מאוד התביישתי להיראות כך אבל הם המשיכו לבחון אותי מכל הכיוונים. הם אמרו לי שיכול להיות שמחר הם יגיעו לאסוף אותי. למחרת הגיע אותו בחור שבא אתמול, אלא שהפעם הוא בא בליווי של אשה. אותה אשה גם כן בחנה אותי. הפעם הייתי לבושה. היא נגעה בגוף שלי, בחזה. היא שאלה אותי בת כמה אני. אחר כך הם אמרו לי שהם אוספים אותי ושיהיו לי תנאים מאוד טובים. הם הביאו אותי לדירה שבה היו עוד שתי נערות, צעירות נאות בנות 19-20. אני הכרתי אותן. מסתבר שגם הן יוצאות מולדובה. הבנות הסבירו לי מהם תנאי העבודה, ואני מייד הבנתי שאני עומדת למכירה כיוון שחבילת הנופש וגם הכרטיסים למצרים עולים כסף. אני בת 29. הבנות הסבירו שהבעלים שאליהם הובאתי הם בעלים טובים ושיהיו לי תנאים טובים ושאיני אמורה לקבל עשרה שקלים עבור כל לקוח...

ב-19 במאי התחלתי להרוויח את המשכורת החודשית שלי, 30 שקל ללקוח. בהתחלה הספקתי לשלוח הביתה מאה דולר, אחר כך ארבע מאות דולר. יכולתי לשלוח יותר כסף, אלא שנאלצתי לקנות לעצמי בגדים. כשאני הגעתי קנו לי רק זוג מכנסיים אחד וחולצה. במשך שלושה חודשים שעבדתי נקנתה בחורה נוספת שגם היא באה ממולדובה, ושלושה ימים לפני שנלקחנו על-ידי המשטרה הם קנו בחורה נוספת שגם היא היתה ממולדובה. היו דיבורים על כך שהבעלים ישכרו דירה נוספת, כי גרנו ממש במרכז תל-אביב, וכשיצאנו מהדירה והועלינו לרכבים זה היה מאוד בולט לעין, ולכן הם

רצו לפצל את הבחורות לשתי דירות. אבל, הם לא הספיקו לפצל אותנו. בבוקר כשישנו הגיעה המשטרה ואספה אותנו...

אני ועוד שתי בחורות נוספות כן התחלנו לדבר ומסרנו עדויות. דיברנו אתנו כשלוש שעות, הרבה מאוד זמן. אני הייתי מאוד לחוצה, ומאוד פחדתי שישלחו אותי הביתה. עברתי כל כך הרבה מאוד תלאות ודרך כל כך קשה, ומאוד פחדתי לחזור בסוף הביתה בלי כסף. כשהסתיימה החקירה אמרו לנו שאנחנו לא צריכות לפחד, משום שאנחנו נמצאות תחת ההגנה של המשטרה. הם אמרו לנו שהם יסיעו אותנו למקום מסוים שהוא לא בית כלא. אני לא יכולה לציין את שם המקום, משום שעם עדיין מתגוררות כמה בחורות, ויכול להיות שנשקפת להן איזושהי סכנה. אמרו לנו שיהיה שם אוכל שלוש פעמים ביום, ושנקבל סיוע של 200 שקל לשבוע. אנחנו אמורות להיות שם עד למשפט של אותם אנשים שעוסקים בסחר בנשים.

במשך שבעת החודשים האלה, אני לא הצלחתי להעביר כסף לילדי שנמצא בבית, מכיוון שהסכום של 200 שקלים עמשולמים לי מספיק רק לדברים בסיסיים כך שלא נשאר לי כסף להעביר הביתה. עוד מעט יסתיים משפטם של אותם אנשים שסחרו בי... יש לי זיכרון מאוד טוב, אני זיהיתי את כולם לפי התמונות. בכנות, אני מאוד מפחדת ממה שיכול לקרות בבית. קודם כול, אני דואגת לבני ולא לי."

י.3. עדויות של בעלי בתי-בושת

י.3.1. עדותו של בעל בית-בושת בישיבת הוועדה ב-29.07.2003

דודי:

"אני שמעתי אותך אומרת לפני כמה דקות, כששודרה הקלטת, שרק בתל-אביב יש 200, 300 בתי-בושת, אז אני רוצה להגיד לך, שאם המשטרה היתה מחליטה לסגור את בתי-הבושת האלה, זה היה לוקח בדיוק חצי יום לסגור אותם, אבל אם יסגרו אותם זה יעשה תופעה בדיוק הפוכה למה שהוועדה הזאת מצפה. זה לא יגרום לכך שלא יהיו בתי-בושת, זה יגרום לכך שהם יהיו יותר מוחבאים ופחות נגישים. אני חושב שעדיף למשטרה שבתי-הבושת יהיו נגישים ולא מוחבאים. מה שקרה בעקבות החוקים של הסחר, שככל שהעבירות נעשות יותר מוחבאות ככה מבצעים אותם פושעים יותר כבדים, כי פעם כל אחד ברחוב היה יכול להרשות לעצמו, כמוני כשהיה לי בית-בושת".

_"אני יכול לומר לך שהיו מספר גורמים בענף הזנות שהיו מציעים בחורות למכירה".

היו"ר זהבה גלאון:

"איך הם ידעו לבוא אליך?"

דודי:

"ג'ל השמועות, כשלא היו חוקים נגד סחר, היה מאוד גדול, אנשים פשוט היו באים ומציעים לך וזה היה דבר מאוד מקובל, לעבוד בשיטה הזאת".

היו"ר זהבה גלאון:

"ומי זה האנשים האלה שהיו באים?"

דודי:

"האנשים האלה, בדרך-כלל אלה אנשים מאוד חזקים מחבר העמים, שהמערכת שלהם היא מאוד משומנת, עד לרגע זה, יש להם אנשים שנמצאים בחבר העמים והם מגייסים את הבחורות על-ידי פרסום בעיתונות מקומית, הבחורות לידיעתך רוצות מאוד לבוא לישראל לעבוד, אפילו שאתם חושבים שזה לא ככה, הן רוצות לעבוד פה, כי בחורה שמרוויחה פה 1,000 דולר, ביחס למה שיש לה שם, זה הן תועפות של כסף".

היו"ר זהבה גלאון:

“הנשים האלה, אתה לקחת אחריות על הטיפול הרפואי שלהן? על הבדיקות?”

דודי:

“בהחלט כן, הן היו נבדקות כל חודש, גם בדיקות למחלות מין וגם בדיקות איידס. אני מכיר אישית גניקולוג שהוא רופא מאוד בכיר באחד מבתי-החולים במרכז הארץ, אותי הוא מאוד מכבד באופן אישי, ואני הגעתי אתו למצב שהייתי משלם מחירים סבירים.”

היו"ר זהבה גלאון:

“אתה יכול לתת לנו איזשהו פרופיל של הלקוחות? מי בא אליך?”

דודי:

“אני יכול לומר לך סתם בשביל שתבינו, שהיה לי ראש עיר מאוד מפורסם שהיה לוקח חדר במלון ומזמין שירותי סאדו, והיה לי רב מפורסם שהיה בא ומזמין בחורה והיה מקיים אתה יחסי מין בתנוחה של כלב, והיה מבקש ממנה שתנבט. היה לי שחקן קולנוע מאוד מפורסם, שהיה מבקש שתוך כדי קיום יחסי המין החתול שלו יהיה ביחד אתם במיטה וישרוט את הבחורה. ומצד שני הלקוחות הם חיילים, אנשים דגילים לגמרי. זה מתחלק לשתי קבוצות, בשעות היום אנשים נשואים, שמאוד פוחדים לחפש קשר מחייב, ואז הם פשוט באים, משלמים 200 שקל ואין להם שום מחויבות. בשעות הערב זה אנשים לא נשואים שפשוט אין להם חברה קבועה והם בסה"כ מחפשים פורקן אישי, באים משלמים והולכים. אני יכול לומר לכם למשל, שהאנס הסדרתי המפורסם היה לקוח מאוד מאוד קבוע באחד מבתי-הבוסת ברמת-גן. הוא היה מגיע לשם כל יום, ויש לי הרגשה מאוד רצינית שהרבה מהפעמים שהוא היה שם אולי נחסך אונס של בחורה אחרת.”

י.3.2. עדותם של בעלי בתי-בושת מישיבת הוועדה ב-18.06.2003

היו"ר זהבה גלאון:

“הנשים שעובדות אצלך במכון הן כולן מרוסיה, מולדובה וחבר העמים?”

עד א':

“כעת יש נשים ממולדובה. אני עובד במכון משנת 1988. בהתחלה הבחורות היו מבלרוס, כאשר נגמר בלרוס התחילו לבוא מאוקראינה, נגמר אוקראינה התחילו לבוא בחורות

רוסיות. זה לפי תקופה. עכשיו זה בחורות ממולדובה”.

היו”ר זהבה גלאון:

”האם יש אצלך ביקורות על המשטרה?”

עד א’:

”כן”.

היו”ר זהבה גלאון:

”מה הם עושים? מה קורה כשהמשטרה באה? למה היא באה?”

עד א’:

”היא מחפשת ערבים, שוהים בלתי חוקיים”.

היו”ר זהבה גלאון:

”אני מבינה שהיא לא באה בגלל הנשים”. “למשל אצלך, האם עצרו נשים וביקשו לראות אם יש להן דרכונים? המשטרה לקחה אותן?”

עד א’:

”כן”.

עד ב’:

”אני אישית לא מנהל שום מכון. אני עומד בראש קבוצה של כמה אנשים, חלקם אנשים מתעשיית המין, שעממו לעצמם מטרה לעבוד בשני מישורים על הנושא של - אני לא אקרא לזה מיסוד הזנות, שזה משהו שקצת מקפיץ פיוזים לאנשים, אלא של הסדר הזנות. הקבוצה מתחילה לעבוד עם בעלי המכונים. היו דברים שלא נראו לי, למשל שנועלים בחורות בדירות, והיום הדבר הזה כבר לא קיים בתוך הקבוצה הזאת”.

היו”ר זהבה גלאון:

”זה קבוצה של בעלי מכוני ליווי?”

עד ב’:

”כן. הקבוצה הזאת משתדלת להבין מצד אחד את הצורה שבה היא עובדת. הקבוצה משתדלת להביא את הדברים למצב שבהחלט יהיה אפשר להתייחס לזנות כאל משהו שהוא, נקרא לזה נקי, למרות שנושא של לכלוך הוא לא הבעיה

פה”.

היו”ר זהבה גלאון:

”על כמה בעלי מכוני ליווי אנחנו מדברים? על איזה היקף?”

עד ב’:

”על 8 בעלי מכוני ליווי”.

היו”ר זהבה גלאון:

”כמה נשים מועסקות בכל מכן כזה?”

עד ב’:

”סך הכול בקבוצה הזאת מועסקות קרוב ל-200 נשים”.

היו”ר זהבה גלאון:

”משרד הפנים אשם ואז הן באות דרך הגבול המצרי?”

עד ב’:

”לאו דווקא דרך הגבול המצרי. יש עוד שיטות להכניס בחורות לארץ. אני לא אניד אותן. להביא בחורה לארץ עולה 5,000 דולר. לעתים בחורה אחת נכנסת והשנייה לא נכנסת, אז כבר המחיר של בחורה יכול לעלות ל-10,000 דולר. זה סדר הגודל לפעמים, תלוי כיצד הן מגיעות. ממצרים זה עולה פחות. לקנות בחורה - זה לא באמת לקנות אותה. אי-אפשר עכשיו להעסיק אותה במכרה פחם בכריית פחם. קונים את התפוקה של העבודה של בחורה שהסכימה לעבוד בזנות ישראל. אני רוצה לעשות פה הפרדה חד-משמעית בין בעלי המכוני לבין מה שאפשר לזנות סרסורים או אנשים שקונים את הבחורות עצמן. בן-אדם שהעקיע בין 5,000-10,000 דולר בקנייה של בחורה, חרד להשקעה שלו, כמו כל אדם אחר. אני מראש אומר שהתופעה הזאת בעיני פסולה, ואמרתי גם מי לדעתי אשם בה. זה סדר הגודל של הסכומים, בחורה עולה 5,000-10,000 דולר.

י.3.3. עדותם של עוסקים בסחר בנשים בעת סיור הוועדה בבית-

המעצר באבו-כביר מ-16.06.2002

שיחה עם עצור, מנהל בית-בושת:

עצור א':

"אני עצור כבר כמעט שבעה חודשים באבו-כביר, מתנהגים אתי יפה, תודה לכבודו."

היו"ר זהבה גלאון:

"כמה נשים היו לך במכון?"

עצור א':

"שש בנות. שלוש הגיעו שישה ימים לפני הביקורת, הגיעו דרך מצרים. אחת היתה רומנייה. מתי שקיבלתי אותה לעבוד, אני לא יודע לדבר ברומנית אז שתי בחורות שעבדו אצלי תרגמו לה את כל הפרוצדורה של העבודה."

היו"ר זהבה גלאון:

"כמה זמן החזקת את המכון הזה לפני שנעצרת?"

עצור א':

"שנתיים וחודשיים."

רחמים מלול:

"איך שש הבחורות האלה הגיעו אליך?"

עצור א':

"דרך מצרים."

ח"כ רחמים מלול:

"אתה קנית אותן מסרסור?"

עצור א':

"שתיים הגיעו לפני עשרה חודשים."

ח"כ רחמים מלול:

"שילמת עליהן למישהו?"

עצור א':

"לא, חס וחלילה, אין לי מה לשלם. אני פשוט שלחתי להן כסף לכרטיס."

עדותו של בדואי מברית נשים דרך הגבול:

ח"כ רחמים מלול:

"במה מאשימים אותך?"

עצור ב':

"מאשימים אותי בהרבה דברים - באינוס, סחר בבני-אדם, העברת גבול, הסעה לא

כדין."

ח"כ רחמים מלול:

"במה אתה כן מודה?"

עצור ב':

"אני מודה שהעברתי אותן את הגבול."

היו"ר זהבה גלאון:

"תסביר לנו, כי אנחנו עד עכשיו ידענו, שאם באה קבוצה של נשים, באות רק נשים.

אתה אומר שלפעמים זה בא מעורב - נשים, עובדים זרים."

עצור ב':

"ב-80% מהמקרים זו קבוצה מעורבת. הרי גם המצרים עושים את העבודה שלהם, אז

אם באות רק נשים, זה מושך קצת את תשומת הלב."

ח"כ רחמים מלול:

"איפה הם נוחתים?"

עצור ב':

"הם נוחתים או בקהיר, שם הם נמצאים יום-יומיים, באורקדה. זו עיר ליד תעלת סואץ,

תעלת סואץ נמצאת בינה לבין שארם א-שיח'. אז או שאני שולח את האנשים לאורקדה

לקחת."

היו"ר זהבה גלאון:

"מה החלק שלך בכל זה?"

עצור ב':

"400-500 דולר לבן-אדם, אשה או גבר."

ח"כ רחמים מלול:

"מה עם הסיפור על עינוי הנשים האלה בדרך? על אינוס?"

עצור ב':

"אשה שהיא בשטח, כמו במקרה שלי, למשל, אני אישית קיימתי יחסי מין עם מישהי. אני ביקשתי ממנה. המשטרה מענה שבגלל שהיא בשליטה שלי, היא לא התנגדה. אני שאלתי אותה: את רוצה? אמרה לי: כן, בלי בעיה. היא דיברה עברית. ביקשתי עימות אתה. דאגתי לה לאוכל, לסיגריות, מים כמו שצריך, תנאים טובים. אומרים במשטרה, שבגלל שהיא היתה בשליטה השלמה שלי, היא רואה שאני כאילו הבוס, היא נתנה לי ולא התנגדה, אבל בעצם היא לא רצתה. במקרה כזה אין אונוס, כי אני ביקשתי והיא לא התנגדה. שאלתי אותה: מפריע לך? היא אמרה לי: לא, בסדר. אני לא מאמין שיש פה מצב של אונוס. למה? היא באה לעבוד פה בתור פקידה?"

י.4. עדויות של בעלי משרדי תיווך ובני-זוגן של כלות אוקראיניות
מישיבה משותפת של ועדת החקירה הפרלמנטרית והוועדה לקידום
מעמד האשה, ב-28.01.2002

חברת הכנסת יעל דיין, יו"ר הוועדה לקידום מעמד האשה:

"בשלוש או ארבע השנים האחרונות נישאו כ-150 גברים לנשים מאוקראינה - ולא רק מאוקראינה, גם מארצות אחרות - וזאת על-פי המלצות של משרד כזה או אחר. מאחר שאותם משרדים מתווכים/משדכים מופיעים באינטרנט, כל האינפורמציה הנוגעת לגיוס החתנים והכלות פתוחה וזמינה לכול. מדובר על כ-120 מקרי נישואין שנולדו מהפניות האלה.

כל הנתונים הם נתוני מחקר, והם לא בהכרח תואמים את המציאות, אך לפי נתונים אלה - כ-10% מהזוגות האלה התגרשו. הביקוש לכלות בא בעיקר מצד גברים שהפרופיל הכללי שלהם הוא גיל מאוחר יותר מהגיל הממוצע לנישואים. אלה גברים שלא נישאו ורוצים להינשא. המוטיבציה לנישואים האלה מצד הבחורות, מצד הנשים שאינן מכירות את החתן המיועד, היא מוטיבציה כלכלית, רצון לשנות מעמד, סטטוס ותנאי חיים או אזרחות".

היו"ר זהבה גלאון:

"אני רוצה להעלות כמה תהיות: האם זה באמת נראה דבר תמים, ובאמת אותו אדם נוסע להביא אשה ונישא לה, או שאנחנו יכולים לראות בזה פן של סחר בנשים בחסות מוסד הנישואים? אנחנו מדברים על נשים שהתמונות שלהן מפורסמות באתרי האינטרנט, על כל המסכים. יש נתונים שמתלווים לתמונות האלה, כמו גיל, צבע - בלונדינית, שחורה; מידה - רזה, מלאה, נמוכה; וגם כמה היא עולה. אני פותחת את זה לדיון - האם אפשר לראות בתופעה הזאת של ייבוא נשים פן של סחר בנשים?

גדי בן-הרוש - משרד שידוכים "רנדווי היכרויות":

"יש אלבומי תמונות, יש אתר באינטרנט. גבר יכול לבחור שתיים-שלוש בחורות בתמונה, לא במציאות. הקשר הראשוני נעשה טלפונית, זה לא אומר שבחורה רוצה אותו. הבחורה יכולה לסרב בטלפון אם היא יודעת את הגיל ואם הפרש הגילים לא מתאים לה. חוץ מזה זה לא רק לישראל, יש לאמריקה, יש לאנגליה יש לכל מדינות מערב ומזרח אירופה. לבחורות האלה

יש מבחר של מדינות, יש להן זכות בחירה. הבחורה יכולה לראות את הגבר ולהגיד שלא מתאים לה. הגברים נוסעים לשם, יש בחורות שמגיעות למרמינל, פוגשות את הגברים, ואחרי תקופה אם הם רואים שהם מתאימים הם מתחתנים."

ח"כ רחמים מלול:

"ליד כל תמונה יש תעריף?"

גדי בן-הרוש:

"אין שום תעריף. ואם יש תעריף, אני סוגר את המשרד מחר."

ח"כ רחמים מלול:

"וכששואל אותך הגבר שרוצה להינשא?"

גדי בן-הרוש:

"אין דבר כזה. יש תעריף של מתורגמניות, של מיסה, של שירות, של לינה ושל השירות של המשרד. אין תעריף של קנייה, ואין לשום בחורה תעריף."

רפאל דדון – משרד שידוכים "רנדו היכרויות":

"אני רוצה להבהיר כמה דברים בתור אחד שעבר את התהליך הזה. בעיקרון אני בחור גרוש. את הנישואים הראשונים שלי עשיתי כמו שכתוב בספר. הכרתי מישהי, חייתי אתה שנתיים, רק לאחר שזה נראה לי מתאים התחתנו, אבל זה לא מבטיח שום דבר. אני גם קורא נתונים בעיתון ואני רואה שגם בארץ במסלול הרגיל, מה שאנשים קוראים לו "נורמלי", אחוז הגירושים הוא 3 מתוך 6. אני סרן במילואים, סמנכ"ל בחברה פרטית. פניתי אל מר גדי ומר יעקב אחרי ששוטמתי באתר. יש אתרים ישראליים כמו "קופידון", 200,000 פנויים ופנויות ישראלים, כרטיס חבר עם מספר נתונים: גובה, משקל, צבע עיניים וכו'. אין שם תעריפים כמו שאין תעריפים בכל אתר אחר ששוטמתי בו. עצם העניין כמה עולה החבילה הזאת לא רלוונטי בכלל. ב"קופידון" מנוי עולה 185 שקלים ואצלו זה עולה X כסף. אתה כבן אדם יכול להחליט אם טוב לך לשלם את הסכום הזה או טוב לך לשלם את הסכום הבא."

היו"ר זהבה גלאון:

"אתה נישאת בתהליך הזה?"

רפאל דרון:

"כן. אשתי נמצאת בארץ כמעט שמונה חודשים, מסיימת אולפן אל"ף. יצא לי לפגוש קצינים נוספים, שוטרים, אנשים בעלי מקצועות חופשיים. יש לא מעט אנשים שבחרו בדרך הזאת, רובם אנשים מסודרים, ללא עבר פלילי, אנשים שתורמים לחברה ולקהילה. אני מציע כך: קודם כול, יש משרדים שהם כבר מוכרים. צריך לקבוע איזה שהם קריטריונים למשרדים שמתעסקים עם זה. לדוגמה, באימוץ יש 10 עמותות שאפשר דרכן לאמץ. תעשו איזה שהם קריטריונים לאותם משרדי קבלה, תראו מי עובד בזה, וכל אחד יוכל לפנות למשרד כזה אם הוא בחר בדרך הזאת.

כדי להקטין את הסיכוי שיהיה גירושים, או הגבר או האשה יפקידו כסף אחר שעשו נסיעה אחת, ותהיה להם האופציה להביא את אותה בחורה לארץ בתור תיירת. מכיוון שמדובר על אנשים מסודרים, שאפשר לבדוק את הרקע שלהם, מי הם, מה הם וכו', אין שום סיבה לא לתת לאותה בחורה תקופה של 3 חודשים בארץ ולאחר מכן הם יחלימו."

יובל גבע – משרד שידוכים "כלות מאוקראינה":

"אני מייצג את הסוכנות של רמי מר אייב. אמרו כאן החברים, שהבחורות מקומלגות עם מספרים ומחירים לידם. זאת שיטה שלא אנחנו המצאנו. אני נשוי חצי שנה עם אשתי לנה. את השיטה הזאת של מספרים וקטלוגים מצאתי פה בארץ, הייתי במשרדי היכרות בארץ. יש להם סופר מספרים שם, עם קלטות וידיאו וכו'. כל הקטע של מחירים ליד בחורות זה שקר וכזב, זה לא קיים, לא היה ולא נברא, אין דבר כזה. המחיר הוא אחיד לכולם, זה מחיר עבור תהליך של כרטיס מיסה, ויזה, שהות, היכריות, שכר של המשרד וכו'. השיטה של הקטלוגים זו שיטה כלל-עולמית."